

Klionkis

Metā lieki, metā aja...

Tatas šēnrīt klausu:

– Naje a da myli munei, Juoni?

Žundā plīkst anuo, rauduoni.

Šērdis untie kriopiu krut.

Mēilinās: – Sprētni, Vuonut.

Kāp čia taves namīliesi?

Baiduos, ka kuočielu diesu.

Smūgis ētu kāp nu vēška.

Gēr ons munei – sēili tēška.

– Kap stirneli tu da straini, –

Strienas graiba, – Vuo, ka fainē

Īr prei taveis preisēspaustei.

Etum patriūbuočēs gaustei.

Skaita kāp ēšDeiva rāšta.

Méslinu: Ja, driebi nāšta.

Kai donteis ei seina sukes,

Tāp spakains gulī, kāp krukis.

Atsimērkē, praseižiuojē

ī aldā, ont spruonda juoji!

Ale šerdeis naēšplieši,

Vužtapnuo razbāistvas biesa.

Runka šēnkas pakiš šmuota

(gēmiau atjauta baguota),

Vožpil kuokei patermāsa,

ka ī ropki nuseitāša.

Jausmā šliauž par skronde i tāka.

Tāp Deivālēs jau eisāka –

Meilie, džiaugsmūs ē vargūs.

Dékou anām – na grabūs.

Glaudūs, žaidu kāp ramuli:

– Kuol dā nekveit dausas numei,
a tei leitus, a tuos dāgas,
svarbu, mudu puoruo sprāgam.

Reit ans vūsa, žeid bėjūnu:

– Pruovīčiau dā veina sūnu! –
Rein veizuolās, – Peins é kraujš, –
Blēzg kāp aurs. Nu čīstā naujš.

Sokoutēn balvuons pašērdi:

– Juonei, paršā žveigt, nagērdi?

Juovala tutink ei tvārta!

Meili – pīst, vožgēst ēš karta!

Nuosi knēbin, mēnte mēnka,
kāp greitiau ēš numei dēngti.

Dāruos jau čīstā nefāinē.

Grūd ons munei...

– Kāp kuombāins kuoks,

Nie prasuktei, nie praaitei!

Žaltī rāins, kāilis vožkaita,

Dēdlē atkēšu jām špīga:

– Varpū namals vons vož dīka! –

Ēš luoveles drabnē spēru, –

Klionki turu, vuo ne vīra!